

De varkenshoeder

Er was eens een knappe prins van een klein koninkrijk. Hij wilde graag met de dochter van de keizer trouwen. Daarom stuurde hij haar de mooiste roos uit het koninkrijk. Deze roos rook zo lekker dat als je eraan zou ruiken, je al je zorgen zou vergeten. Ook stuurde hij haar een nachtegaal die zo schitterend kon zingen, dat het leek alsof je alle melodieën van de wereld hoorde.

Maar de prinses was helemaal niet blij met deze fantastische geschenken. Ze vond het maar vies en raar dat de roos en de vogel echt waren en wilde daarom niks van de prins weten. Terwijl haar hofdames en vader de vogel en de roos prachtig vonden, liet de prinses zich niet ompraten. Ze wilde de prins niet leren kennen.

Maar de prins liet zich niet zo makkelijk afschepen. Hij trok vieze kleren aan en zette een pet op z'n hoofd. Vervolgens meldde hij zich bij het kasteel van de keizer en vroeg of ze werk voor hem hadden. En dat was er. Hij mocht als varkenshoeder aan de slag.

Tussen het werk door, was de varkenshoeder altijd aan het knutselen. Zo maakte hij een wonderbaarlijk pannetje, dat als het ging koken een mooi wijsje speelde. Ook kon je, als je je vinger in de damp hield, ruiken wat er op elk fornuis in de stad gekookt werd.

Toen de prinses langsliep en het vrolijke wijsje hoorde, stuurde ze een hofdame de kamer van de varkenshoeder in om te vragen wat het instrument moest kosten. 'Tien kussen van de prinses,' antwoordde de slimme varkenshoeder.

'Wat ondeugend!' zei de prinses, toen de hofdame terugkwam. 'Ga eens vragen of hij het voor tien kussen van een hofdame ook wil geven.' Maar de varkenshoeder hield voet bij stuk en eiste tien kussen van de prinses. De prinses wilde het pannetje wel erg graag hebben en besloot de prijs toch maar te betalen. Oh wat had ze die avond een pret met het pannetje! Ze wist precies wat er overal gekookt werd.

De varkenshoeder zat niet stil en deze keer knutselde hij een ratel. Als het instrument ronddraaide, hoorde je alle prachtige muziekstukken die ooit ter wereld gemaakt zijn. Natuurlijk wilde de prinses dit weer hebben. Deze keer nam de varkenshoeder alleen genoeg met honderd kussen van de prinses. De prinses probeerde een uitweg te vinden, maar de varkenshoeder hield voet bij stuk. En weer gaf de prinses toe.

Haar hofdames gingen rondom de prinses en de varkenshoeder staan en telden de kussen. Het moest wel eerlijk gebeuren natuurlijk. Daardoor hadden zij niet door dat de keizer op het lawaai af was gekomen. Toen hij de prinses en de varkenshoeder betrapte, zette hij ze direct buiten zijn kasteel.

Oh wat was de prinses verdrietig. 'Was ik nou maar met die knappe prins getrouwd,' jammerde ze. Op dat moment trok de varkenshoeder zijn vieze kleding uit, haalde de pet van zijn hoofd en haalde zijn mooie prinsenpak tevoorschijn.

De prinses keek hem hoopvol aan. Nou stond toch die knappe prins voor haar neus! Maar de prins zei: 'Jij wilde geen eerlijke prins. Van de roos en de nachtegaal moest je niks hebben, maar je kuste wel een varkenshoeder voor een instrumentje. Zoek het maar uit!' En met die woorden liep de prins weg en liet hij de prinses eenzaam in de regen achter.

